

Liza in Oli**4.**

LIZA PRIPOTUJE DOMOV

Lea je od rojstva živela v mestu. Bila je plašna in tiha deklica, ki si je že dolgo želela kužka. Vendar so njeni starši razmišljali odgovorno: vedeli so, da se majhni otroci hitro naveličajo živali, kot se naveličajo starih igrač. A Lea je zrasla v resno enajstletnico, vse svoje obveznosti je sprejemala odgovorno, bila je pridna, marljiva, dosledna. In mama se je odločila, da je morda zdaj pravi čas, da dekletce dobi psa. Sploh zato, ker je bila Lea raje doma kot zunaj, vedno se je držala bolj zase, starše je skrbelo, da se premalo giblje, da je premalo na svežem zraku, da se premalo druži s prijatelji. Že večkrat sta prebrala, da pes zelo pomaga pri otrokovem vključevanju v družbo, da lahko krepí njegovo osebnost s tem, da otrok dobi z njim poleg zveste družbe tudi

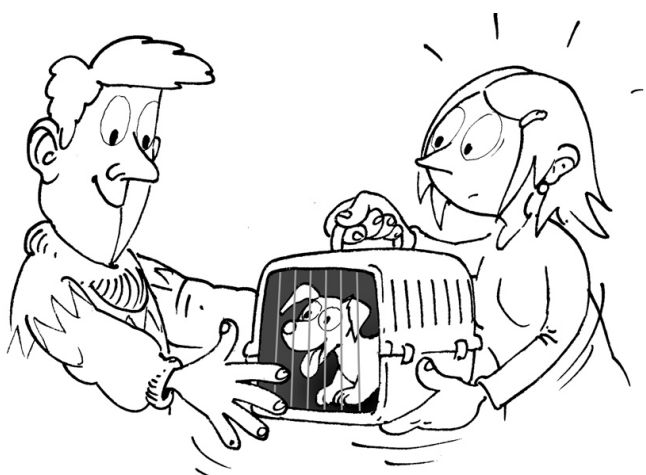
svojo prvo resno obveznost in odgovornost.

Po temeljitem premisleku in dolgih pogovorih, po celem spisku Lejinih obljub, ki jih je morala dati, kako bo za psa sama skrbela, hodila z njim na sprehode, ga negovala in se z njim ukvarjala, sta se odločila, da bo ta jesen pravi čas, da povečajo svojo družino.

Lejina starša sta bila razgledana in osveščena, vedela sta, da je mnogo zapuščenih kužkov, ki čakajo v zavetiščih, da obstajajo društva, ki pomagajo brezdomnim živalim, in tako sta Leo usmerila na spletne strani društev za zaščito živali, kjer bi lahko našla svojo novo najboljšo prijateljico.

Odločitev je bila težka, a Liza je vsem takoj osvojila srce. Njena mladost, njena prikupnost, njen „nasmešek“ na fotografiji – takoj so vedeli, da je prava zanje.

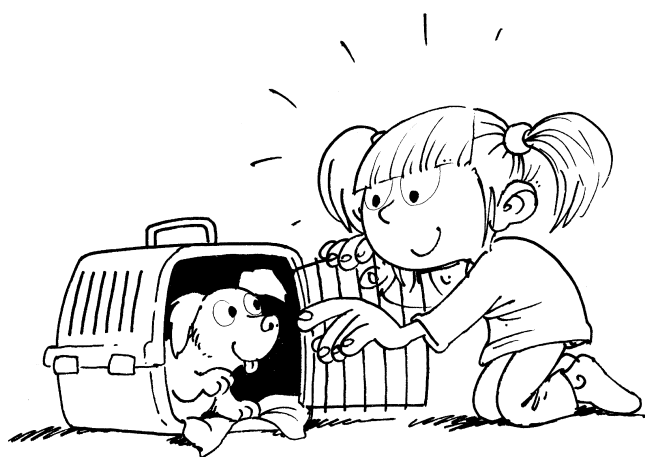
Poslali so zasebno sporočilo Ani, ali lahko dobijo o psički več informacij. Pomembno je bilo, ali ima vse dokumente, da jo lahko prepeljejo čez mejo, kako bo sploh prišla do njih, ali je zdrava, cepljena, pregledana ...

Ana je seveda za vse to poskrbela. Imela je večletne izkušnje, nemalo-krat so se za posvojitev njenih rešenčkov odločili tudi ljudje iz tujine in vedela je, kaj vse za tako posvojitev kužki potrebujejo in kje ter kako pridobiti potrebne dokumente.

Prav tako je imela prijatelje, ki so redno potovali v sosednje države, tako da tudi transport ni bil problem. In nekega lepega jesenskega jutra se je Liza odpravila na dolgo pot v svojo novo domovino in svoj novi dom. Malo zmedeno in malo radovedno je gledala iz transportnega boksa, kamor jo je postavila Ana in jo poslednjič ljubeče pobožala: „Srečno, mala moja Liza!”

Vedno, ko je oddajala kužke v novi dom, je bilo njeno srce malce razdvojeno: po eni strani srečno, da je pomagala še eni nebogljeni živali, po drugi žalostno ob slovesu, kajti na vsakega od njih se je v času, ko je skrbela zanj, navezala.

Po dolgi vožnji, ko se je že temnilo, se je avto ustavil. Liza je negotovo pogledala, ko so se proti njej stegovala tuje roke. Toda glasovi, ki so šepetali prijazne besede, so jo oblivali z zaupanjem in toplino. Nadeli so ji novo pisano ovratnico z značko, na kateri je bilo napisano njeno ime in telefonska številka njenih novih skrbnikov, pripeli so jo na nov povodec, roke so jo božale, vsi so se ji smehljali. Postavili so jo iz boksa na tla nove dežele, novega mesta; po dolgi poti je prispela domov!

